

holdet nu efter det Militære —, og de Forbrydere, der ere dømt til Forbedringshuusarbejde, før Loven udkom, skulle gaae over fra denne Straf og henfattes i strengt Fængsel paa Band og Brød. Jeg er overbevist om, at naar et saadant Lovforslag kom frem, vilde Enhvers Retfærdighedsfølelse oprøres derimod, — men det er i Virkeligheden kun Conseqventsen af det, hvorom her er Tale. Naar forøvrigt den ærede Ordfører meente, at det var uberettiget, naar en æret Rigsdagsmand havde udtalt, at Mindretallet hævdede Fangernes Ret, men at man snarere burde sige, at den Op-gave, jeg havde stillet mig, var at forsvare den dømmende Magts Ret, og at jeg overhovedet skulde være gaaet ud fra, at Lovudkastet gjorde Indgrib i den dømmende Magts Prærogativer, saa veed jeg mig fri for at have sagt noget Saadant, og jeg veed ogsaa, at det har været langt fra min Tanke. Naar en Sag er afgjort ved Domstolene, have de sandelig intet Mere at gjøre med den, og det kan tilvisse være Domstolen, som Domstol, aldeles lige-gyldigt, hvad der derefter gjøres med den Dømte. Domstolen kan saaledes aldeles ikke have Noget imod, at en idømt Straf bliver eftergivet den Paagjældende, og der er vist mange Tilfælde, hvor Domstolene inderlig kunne ønske at være frie for at idømme den Straf, som de maa idømme. Nei, her er virkelig Tale om Fangens Ret, og det nyttter ikke at lade haant om denne Ret. Det nytter ikke, at man, som den ærede Justitsminister, søger at underknytte mig den Tanke, at jeg mener, at der i den her omhandlede Henseende skulde eksistere et Slags Contractforhold mellem Forbryderen og Staten. Her er ikke, som det blev udviklet af min ærede Collega (E. Rimestad), Tale om en Ret i den Forstand, men her er Tale om en Ret, som den Domsældte har til, at der ikke paalægges ham en anden og efter hans Formening strengere Straf end den, Staten gjennem den dertil beskaffede Statsautoritet engang har erklæret for passende og billig. Den Domsældte skal erkjende den Straf for retfærdig, som idømmes ham ved de lovlige bestaaende Domstole; han maa underkaste sig den, han kan ikke fordre den forandret, men det er da virkelig kun simpel Ret og Billighed

at vise den Domsældte, at Straffen heller ikke forandres fra en anden Side, paa en Maade, som han anseer for ubillig mod sig. Den ærede Ordfører httrede ogsaa, at jeg skulde have bemærket Noget, som, hvis han ikke selv havde hørt det, maatte synes fast utroligt, det nemlig at Loven af 30te November 1857 kunde anføres som et Argument for min Mening. Jeg har paaberaabt mig den nævnte Lov, men ikke i den Sammenhæng, som af den ærede Ordfører er fremført og som ligeledes blev omtalt af den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer); jeg paaberaabte mig Loven af 30te November 1857 for at vise, at, om det end ikke kunde siges før i Lovgivningen at være udtalt, at Forbedringshuusstraf for qvindelige Fanger ikke er Cellefængsel, saa maalte det siges at være udtalt ved Loven af 30te November 1857; thi denne Lov erkjender jo, at Cellefængsel er noget fra det hidtilværende Forbedringshuusarbejde kvalitativt eller væsentligt forskjelligt, derved, at den siger, at Cellefængsel skal kunne idømmes i det og det Forhold til almindeligt Forbedringshuusarbejde, nemlig saaledes, at Straffetiden forkortes; og ligesom Loven af 30te November 1857 saaledes derved erkjender, at det i og for sig er en ny, kvalitativ forskjellig Art Forbedringshuusarbejde, den indfører, saaledes indfører Loven den kun for Mandfanger og udtaler derved indirecte, at Forbedringshuusstraf for Qvindefanger ikke er Cellefængsel. De Spørgsmaal, som den ærede Ordfører forøvrigt rettede til mig med Hensyn til Loven af 30te November 1857 og dens Betydning, troer jeg ikke at have nødig at besvare, men jeg skal kun erindre om, at naar han med megen Sikkerhed fremsøgte den Paastand, at naar man ikke, da man vedtog den nævnte Lov, gav den Anvendelse ogsaa paa Qvindefanger, saa var Grunden den, at man ikke dengang havde noget Qvindefængsel med Enkeltceller, saa skal jeg med ligesaa stor Sikkerhed erklære, at denne Paastand er aldeles uberettiget; dengang da Loven af 30te Novbr. 1857 vedtoges, havde man heller ikke færdige Cellefængsler for Mandfanger (Tscherning: So!). Nei, ikke færdige! (Tscherning: So! 70 Enkeltceller paa Christianshavn!), men navnlig vil den ærede Ordfører af Motiverne til det Lovudkast, vi